

NIJUEWSBRIEF

Hallo nieuwsbrieflezer!

Allereerst een warme lentegroet vanuit Oekraïne. Het is inmiddels alweer drie maanden geleden dat ik uit Nederland ben vertrokken. Na een aantal weken bij een echtpaar - dat ik goed ken - gewoond te hebben, ben ik 1 februari verhuisd naar mijn appartement in Mukachevo. Er hangt dus eindelijk een nieuwe sleutel aan mijn sleutelbos! En niet een nieuwe, maar twee. Want ik heb inmiddels ook een auto.

Het is een stuk gemakkelijker wonen in de stad. Het scheelt veel reistijd met de bus en de afspraken die ik heb in de stad, kan ik lopend af. Ook de kerk waar ik naartoe ga, zit in de stad.

In deze nieuwsbrief zal ik wat vertellen over het leven hier in Oekraïne en hoe de opstart van het project verloopt.

Hartelijke groet, Marije

Hoe gaat 't met Oekraïne?

Na een koude en witte januarimaand is het sinds februari wat warmer geworden. De mensen hier vonden het maar een korte winter. Maar toch keken de meesten uit naar de lente, die hier op 1 maart is begonnen. De gasprijzen zijn hoog en veel mensen kunnen daardoor nauwelijks rond komen. De lente is dus met open armen ontvangen.

De waarde van de grivna - de Oekraïense munteenheid - blijft langzaam dalen. Een paar jaar geleden kreeg je 12 grivna voor een euro, en nu krijg je er 28 grivna voor.

In het oosten wordt nog steeds gevochten. Er zijn nog altijd dagelijks aanslagen. In de politiek is het onrustig. En er heerst een dodelijke griep die al bijna 300 mensen het leven heeft gekost. In februari zijn de scholen zelfs twee weken dicht geweest in verband met quarantaine.

Het is dus op allerlei fronten onrustig in het land. Toch mag ik me nog steeds focussen op het project waarvoor ik ben uitgezonden.

Oekraïense kiosk

gemeentehuis van Mukachevo

Winter in Oekraïne

toet toet

Orthodoxe kerk

Ontwikkelingen rond het project

In januari heb ik een gesprek gehad met dominee Michaël. Hij werkt in veel zigeunerkampen in de omgeving van Mukachevo. Hij heeft rondgevraagd of er misschien kampen zijn waar ik aan de slag zou kunnen gaan. Dat heeft uiteindelijk geresulteerd in een bezoek aan een zigeunerkamp in Dombok. Een dorp dat 25 minuten rijden verderop ligt. In het kamp wonen ruim 100 kinderen met hun familie.

In eerste instantie zou de dominee van mijn gemeente meegaan, maar omdat hij verhinderd was, is Loeda - een vrouw uit mijn gemeente - meegegaan. De dominee uit het zigeunerkamp in Dombok - die mij had uitgenodigd om langs te komen - was er die dag zelf niet, omdat hij onverwachts was opgenomen in het ziekenhuis. Hij wordt daar behandeld voor kanker. Hij had telefonisch laten weten dat ik zelf een kijkje mochten nemen bij de kinderclub die ze twee keer in de week houden. Samen met Loeda heb ik dat gedaan. Eenmaal aangekomen in het kamp - het was even zoeken - bleek dat de club niet doorging. We mochten wel het kleine kerkje - waar de club gehouden wordt - van binnen gezien. Het is eenvoudig ingericht. Er staan vier rijen met stoelen, een paar houten banken, een spreekgestoelte, een kleine tafel en in de hoek staat nog een kitscherig opgetuigde kerstboom. Aan de muur achter de spreekgestoelte hangt een kruis en staat de volgende Bijbeltekst geschilderd:

Galaten 2:20

*Ik ben met Christus gekruisigd;
en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij.*

Net op het moment dat we besloten om weg te gaan, kwam Renate - de vrouw die de kinderclub geeft - vertellen dat ze de club tóch ging starten. De groep bestond uit zo'n 20 kinderen tussen de 4 en 12 jaar. Renate begon met gebed en daarna zongen de kinderen uit volle borst verschillende christelijke liedjes. Renate pakte vervolgens de kinderbijbel, waar ze doorheen bladerde. Terwijl ze dat deed, stelde ze vragen over de verschillende Bijbelverhalen. De kinderen wisten overal het antwoord op. Aan het eind van de club vertelde ze de kinderen nog waarom wij er zijn. Dat we kwamen kijken naar de club om te zien of ik hierbij aan kan sluiten of dingen kan aanvullen. Als we weer vertrekken, worden we door de kinderen enthousiast uitgezwaaid.

kinderclub

Eenmaal terug in Mukachevo, hebben we de dominee nog bezocht in het ziekenhuis. Hij vertelde trots over de kinderen in het kamp en over de club. Toen we besloten om weer te gaan, vroeg de dominee aan mij: 'Wanneer kom je bij ons werken?' Ik vertelde hem dat ik met dominee Spontak en dominee Michaël in gesprek ga en hem snel zal laten weten wat ik ga doen.

*Wilt u het hele verhaal lezen van het bezoek aan het zigeunerkamp? Lees dan mijn blog op:
veldwerkers.kimon.nl/marijemeerkerk*

Russisch leren

Om het Russisch goed te leren, heb ik twee keer in de week les en maak ik daarnaast mijn huiswerk. Het leren van nieuwe woorden gaat mij over het algemeen goed af. Ik zorg dat ik die woorden ook snel in de praktijk gebruik. Op die manier blijven ze het beste hangen. Er zijn woorden die ik puur qua uitspraak moet oefenen. Dat komt omdat ze dan letters achter elkaar zetten waar wij in Nederland allang een klinker tussen zouden hebben gezet. Bijvoorbeeld wzb. Ook zijn er klanken die je nauwkeurig moet uitspreken, omdat je een heel ander woord kunt zeggen als je de klank net iets anders uitspreekt. Of wanneer je de klemtoon verkeerd legt, kan een woord ineens iets heel anders betekenen. Zo kun je bijvoorbeeld in plaats van 'ik was bij haar' zeggen 'ik sloeg haar'. Ik moet dus goed op mijn uitspraak letten.

Daarnaast heeft het Russisch zes verschillende s-klanken. De Oekraïners horen zelf het verschil hierin heel goed. Maar als buitenlander kun je soms denken dat je de juiste s-klank in een woord gebruikt, terwijl dat niet zo is. Zo kan het zijn dat je denkt dat je het woord 'wat?' zegt, maar dat je in werkelijkheid 'honderd' zegt. Kortom, het is vooral nodig om veel te oefenen.

Mensen proberen mij waar mogelijk te helpen. En hoewel ik veel complimenten over mijn Russisch krijgt en ik daar natuurlijk heel blij mee ben, merk ik toch dat mijn zinnen soms heel krom zijn. Ik klink soms net als iemand die de Nederlandse taal nog niet goed beheerst.

Gemeenteleven en Bijbelkring

De eerste zondag dat ik in de gemeente kwam, werd ik hartelijk ontvangen en deze hartelijkheid is er nog steeds. Elke zondag dat ik in de gemeente ben, doen mensen hun best om een praatje te maken. Zelf probeer ik ook contact te leggen. Het is een kleine gemeente met ongeveer 40 leden, daarom is het makkelijk om iedereen te leren kennen.

de reformatorische kerk

Op de eerste zondag dat ik in de gemeente was, vertelde een oudere man dat hij sinds mijn bezoek in de zomer van 2014 voor mij had gebeden of ik in Oekraïne mocht komen werken met de zigeuner kinderen. Deze man, zijn naam is Vitaly, spreekt mij ook regelmatig aan als ik in

de kerk ben. Hij is erg begaan met het werk wat ik hoop te starten onder de zigeuner kinderen. Hij heeft ervoor gezorgd dat ik bij een zigeunerkamp in Gatj mocht kijken en praten met de juf daar. Zij is een zigeunervrouw van 62 jaar die al 16 jaar werkt met de zigeuner kinderen. Ze is met helemaal niets begonnen en het is door de jaren heen uitgegroeid tot een goedlopend schooltje, waar de kinderen goede resultaten halen. Stichting Hulp Oost-Europa heeft dit project jaren gesteund en daardoor is er voldoende materiaal voor de kinderen.

Het was heel leerzaam om deze vrouw te spreken en te horen hoe zij haar werk is gestart en nu nog steeds doet.

Eén keer in de maand eten we als gemeente met elkaar. Het is een mooie gelegenheid om mensen wat beter te spreken. Hoewel ik soms nog niet alles begrijp, lukt het me toch aardig om een gesprek te voeren én te volgen.

De dominee heeft met de ouderlingen overlegd en besloten is dat we de diensten voortaan in het Russisch houden in plaats van in het Oekraïens. Zo is het voor mij makkelijker te volgen. De dominee stuurt mij elke week de liederen die we zingen in de dienst van die week, zodat ik thuis alvast kan oefenen en op zondag kan meezingen. Ook tijdens de dienst wordt er af en toe wat vertaald of word ik geholpen met het vinden van het Bijbelgedeelte. Kortom, ik word aan alle kanten bijgestaan door de gemeenteleden.

Ook heb ik me bij een Engelse Bijbelkring aangesloten. De groep bestaat uit zeven jonge vrouwen. We komen uit verschillende kerken, maar wonen allemaal in Mukachevo. Deze Bijbelkring is opgestart door een zendeling uit Amerika. Zij heeft ook samen met haar man de gemeente opgericht waar ik naar toe ga. Het is fijn om elke zaterdagmorgen met elkaar samen te komen, na te denken en te praten over God. De vrouwen hebben mij hartelijk opgenomen in de groep en ik voel me er al helemaal thuis.

Wonen in Oekraïne

Sinds februari heb ik mijn eigen plekje. Ik huur een appartement - boven een supermarkt - midden in het centrum van Mukachevo. Ik heb inmiddels met de meiden die daar werken leuk contact. Af en toe ga ik daar langs om een praatje te maken. Op die manier kan ik ook gelijk mijn Russisch oefenen. Mukachevo is een stad die tegen het gebergte de Karpaten aanligt. Dwars door de stad stroomt een rivier. Je ziet er eigenlijk altijd mensen vissen en soms zie je - zelfs in de winter - iemand een frisse duik nemen.

In de stad zitten enorm veel winkels waar je van alles kunt krijgen. Het is soms alleen zoeken welke winkel wat heeft. Het kan zijn dat je de ene keer een product hebt gevonden in een winkel, maar dat ze dat product de volgende keer niet hebben. Ook zijn er verschillende bazaars. Er zit er eentje op 10 minuten lopen vanaf mijn appartement. Het is een grote hal waar veel kleine kraampjes in staan. Kraampjes met etenswaren, wasmiddelen, wc-papier, groente, fruit, vlees, noem maar op. Je kunt het zo gek niet bedenken of ze hebben het. En het is er altijd druk. De mensen zijn op zoek naar het goedkoopste product en lopen de gangen met kraampjes door om het te vinden. Ik heb inmiddels wat vaste kraampjes gevonden waar ik mijn groenten, vlees en andere etenswaren koop. Ze kennen me al een beetje en sommigen proberen zelfs een woordje Engels te spreken.

de bazaar

Mijn sociale netwerk in Oekraïne is gegroeid sinds ik hier ben. Ik had al een aardig netwerkje, maar door de gemeente en het wonen in de stad is het alleen maar gegroeid. Ik geniet van de sociale contacten en ik kom altijd wel iemand tegen in de stad die ik ken. Dat maakt dat ik me hier al aardig thuis voel. Het opbouwen van nieuwe vriendschappen zal wel wat tijd kosten, maar gelukkig heb ik al wat vrienden en bekenden die ik af en toe kan ontmoeten. Ik voel me gezegend met de mensen om me heen, die naast dat ze mij helpen met van alles, ook hun best doen om mij thuis te laten voelen. God voorziet ook hierin. Hij blijft trouw.

Kaartje sturen? Dat kan!

Марія Меєркерк
а/с 63
м. Мукачево
Закарпатська обл.
89600
УКРАЇНА

Hometeam

Marije wordt bij haar uitzending bijgestaan door een hometeam. Dit team bestaat uit de volgende personen:

Nathalie Breedveld (vz) | 06 15637487
Arie Vergunst (pm) | 0184 694092
Maarten van den Berg (secr) | 06 55973416
Kees de Vries | 06 10069221
Martine Verheul | 0184 693030

Heeft u vragen of wilt u wat kwijt?
Neem gerust contact met ons op!

E-mail | hometeammarije@outlook.com

Volg Marije via

Facebook | [Marije's missie](#)
Kimon | veldwerkers.kimon.nl/marijemeerkerk

Giften zijn welkom!

Uw gift voor Marije Meerkerk maakt u over op: NL70 RABO 0157518744, ten name van: Stichting Kimon. Vermeld bij uw gift: Marije Meerkerk, Oekraïne

Stichting Kimon is door de Belastingdienst aangewezen als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Giften aan de stichting zijn dus aftrekbaar van de belasting.

Danken&bidden

Dank voor

...de woning die ik heb gevonden, waar ik met plezier woon.
...de warme betrokkenheid en gastvrijheid in de gemeente.
...de vele contacten die ik heb, waardoor ik enorm word geholpen.

Bid voor

...het project in Dombok.
...de gezondheid van de dominee van het zigeunerkamp.
...de taalstudie Russisch, dat ik mag onthouden wat ik leer en het kan gebruiken in het dagelijks leven.

MAART 2016